

Shiraishi Kazuko

ÉGŐ MEGVILÁGOSODÁS

égő megvilágosodás vagyok
 egy vízben tocsogó szigetet rejtegetek magamban
 vizimadarak lakják és az égre fölúszó telihold
 nilusi krokodiloknak adok szállást
 megvilágosodásom mégsem kék mint a víz
 de a szemükből tüzelő
 vágyaktól vörös
 a jóízű napot zabáltatom föl velük
 és elaltatom őket
 égő megvilágosodás az életem
 hallom a hangtalan hullámverést
 a vízben tocsogó sziget körül

VÍZ

„a gyöngy kettéhasadt
 nyugati feléből lettek a magyarok”
 mondta Ottó
 szeme már vízbe merült
 bort kortyintgat a földön a nyugati palota poharából
 szőke haját mos a vérfolyóban
 újra meg újra
 századokon keresztül

de
 ha nagy ritkán megszólal két szava közt
 érzem a lucerna illatát

versenyző viharok szele fúj keletről
 a századok fölött egy ember
 kifésülte a szellemek sörényét
 még ott áll s már eltűnik kezében fésűvel

ÉLŐ

volt valami hasonló az amazoniai domboldalon
és az indonéz dzsungelben
könnyedén szállt szinte nem is mozdítva a szárnyát
és elenyészett mint a másodperc töredékéig tartó utazás utáni szédület
de
mégis létezett
mint fény és árny röptében párosodott
épp csak megrezdítve a mozdulatlan néma levegőt

VADRIZS

Minnesotában tízezer tó van
vadrizs az ami itt nő nem nád
egy napon sikló kenuján
megjön az indián learat
megtör kőmoszában megfőz és megesz

búvármadarak bámulják a fehér embernek nyoma sincs még
melyik évszázad lehetett ez? hányszor tízezer éve
jöttek az indiánok hogy learassák
és azóta a gyomrukban az agyukban
feszülő izmaikban és pigmentsejtjeikben
lapuló vadrizs hallja mit énekelnek
a sámánok mit a szél a zöld a fák

ma fóliába pakolnak cédulát biggyesztenek rám
fölraknak a minnesotai emléktárgyakat áruló boltban a polcra
egy szakácskönyv
a *Vadrizses ételek* mellé

a boltban nincs tó
a kitömött búvármadarak közé függesztve
indián festők képei várják a naiv művészetre bukó vevőt

HARKÁLY

egy harkály jön szorgoskodik
lyukat vág a faház falán
a férfi kirohan hogy elhessegesse

nyolc évig építette
a házát
a feleségének meg a két fiának
a nyolcadik év letelte után
mielőtt még a harkály kilyukaszthatta volna a ház falát
egy láthatatlan harkály fúrt lyukat
a feleség fejébe

az asszony úgy ahogy volt
kirepült a házból
nem látta többé soha senki

egy harkály jön szorgoskodik
kopogtat az ember háza falán

TEJÚT

tegnap éjszaka Kitakamiban jó nagyot ittunk Kikucsi-szannal
visszarepültünk vagy ötezer évet
a Szahara csodás pillangói meg az akkor élő emberek közé
csontokról társalogtunk
házak köré emelt bástyafalokról

ötezer év múlva
Kikucsi-szan meg én
a Tejúton fogunk krumplibort piálni
és látjuk majd magunk körül
pillangók módjára föl-le tűnni csapongani az égitesteket
nincs mód arra hogy Kikucsi-szan meg én leletté kövüljünk
nem illetheti kéz a képzelet költészetét

különben is tegnapelőtt éjszaka
ötvenezer évig meg sem álltunk

Orbán Ottó fordításai